

да си представят.

— Елена е малка... Аз не мога да играя с момичета...

— Много си доверчив... — продължи бавно и замислено севастократорът — мислиш, че всички люде са като тебе. Вярваш на латините, вярваш на Комнен, вярваш на папата... Договори! Парчета хартии! Помисли си само каква съблазън за кир Тодор... Цялата ни граница е необръжена, а той събира многохилядна войска. Мислиш ли, че един къс пергамент и един златопечатан подпис ще го възпрат, ако дяволът го изкуши?

— Без Божията воля нищо не става. Защото без него нито дума, нито дело се изпълнява. Ще бъде това, което той е определил, а не това, което людете кроят... — каза полена Асен и скръсти смирено ръце.

Александър махна с ръка. Седна връз перилото на чердака.

— Нямам вяра аз в гръцка дума!

Царят го изглежда.

— Как можеш да помислиш подобно нещо? Нима Тодор Комнен ще забрави, че когато можех да влезе в съюз с Ватаци и да го нападна при Адриановград, аз не използвах незащитеният му гръб и запазих честно договора си. Борбата е неизбежна. Ала тя ще бъде почтена...

Глух смях се изтръгна от устата на царския брат. На прага застана великия примикур.

— Протостратор Радул иска да говори, царството ти.

— Нека влезе.

Радул влезе, целуна ръка на благочестивия самодържец. Стройната му снага бе леко наедряла. Бели кишури пронизваха тъмния облак на буйните му коси. По сурово изопнатите черти на лицето му се таеше някаква скрита, безименна скръб.

— Какво има, Радуне? — попита благосклонно царят любимия си войскар.

— Искам разрешение да повикам отвъд Истъра конницата на княз